

nøgte, at det forundrer mig ikke lidt at høre adskillige af de Paastande, vi have hørt fremfat af det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen). Han omtalte saaledes, at Konseilspræsidenten havde anmodet os om at søge en anden Basis for Forhandling. Det kender jeg ikke noget til. Konseilspræsidenten havde meddelt os, at han stod paa den Overenskomst, som var sluttet med Folketinget, men han ønskede ogsaa en ordinær Finanslov. Af det Ønske var han besjælet, og han vilde ikke være en Hindring for, at der blev tilvejebragt en anden Basis for en Overenskomst, selv om det altsaa medførte Ministeriets Bortgang. Det forundrer mig, at det ærede Medlem kan sige nu, at man nok vilde være gaaet med til de bekendte 35,000 Kr. i Forvejen, før vi fra vor Side vare med at slutte Overenskomsten angaaende de 75,000. Jeg skal nemlig erindre om, hvad Højres Ordfører sagde i Fællesudvalget, den Gang Højre vilde udtale sig om de 75,000. Han sagde: Vi gaa meget nødig med til at strække os saa vidt som ned til de 75,000, men vi vilde ikke berede Regeringen Banfælgeligheder, vi vilde støtte, ikke vælke Regeringen o. s. v., og derfor strækte vi os saa vidt. Naar vi lægge Mærke til denne Udtalelse, forundrer det mig i højeste Grad, at det nu kan siges, at man nok vilde gaa med til de 35,000 Kr. adskilligt i Forvejen. Da man kom med det Forslag siden hen — ja, man stillede det ikke direkte som et Forslag, men som en Henstilling til vore Medlemmer af Fællesudvalget — om man ikke kunde gaa med til disse 35,000, blev der ganske naturlig svaret, at det kunde vi selvfølgelig ikke indlade os paa, fordi vi stode paa Overenskomsten ligesom den ærede Regering og holdt paa den, og det kunde ikke falde os ind at ville forhandle om et andet Grundlag, som skulde have til Hensigt at fjerne dette Ministerium. — Jeg ønsker endnu at fremhæve over for det ærede 6te Medlem for 2den Kreds, at det er en fuldstændig Misforstaaelse og ukorrekt, naar det siges, at Folketinget ønsker at forekrive dette høje Ting noget som helst og lægge Pres paa det. Jeg havde, da jeg forrige Gang havde Ordet, tilstrækkelig Lejlighed til at begrunde dette, men jeg skal minde om — det bliver ganske vist til Dels en Gentagelse — at vi ikke mindre end 6 Gange under Fællesudvalgets Forhandlinger af Landstingets højterede Ordfører bleve henvisne til at søge Overenskomst med Regeringen. Landstinget vilde paa dette Tidspunkt ikke forhandle, Landstinget vilde ikke høre sig yderligere, saa længe der var Konflikt mellem Regeringen og Folketinget, og det var Folketingets Sag at

blive enig med Ministeriet om Uoverensstemmelserne. Naar man saa ved Siden deraf talte stundom i stærke Ord om sin Beredvillighed til at støtte Regeringen, endogsaa i saa stærke Udtryk, at Fællesudvalgets Formand fandt Anledning til en Gang at beundre den Kærlighed, man nu pludselig havde faaet til denne Regering, var der ingen af os, der kunde falde paa, at naar vi saa endelig naaede Overenskomst, skulde der være noget i Vejen fra Landstingets Side. Som jeg udviklede i forrige Møde, er jeg overbevist om, at der ikke var en af os, der drømte derom; vi ansaa det for absolut givet, at naar en Overenskomst var tilvejebragt, var man ved alle Parters Samtykke over alle Banfælgeligheder.

Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds henvisne til, at Venstre skulde have sagt, at disse Rentenedsættelser vare Smaating, det er en Misforstaaelse; thi det er netop sagt fra de Herrers Side. Den Gang det første Tilbud kom, da disse Rentenedsættelser første Gang vare frafaldne og forskellige andre Tilbud gjorde, blev der sagt af den ærede Ordfører for Landstinget: Det væsentlige er endnu tilbage, og det blev gentaget: det væsentlige var Forsvarsbevillingerne, og endvidere denne Ummærkning om Lands- og Vigningsstaten. Det øvrige havde man fra den Side gennem forskellige Udtalelser før den Tid erklæret for mindre væsentlige Ting, man let kom ud over. Det Udtryk er netop brugt ordret, som jeg her nævner det, og naar man endvidere siger, at disse Smaating kunde man jo gerne gaa ind paa og ikke forstyrre, ikke ødelægge Finansloven, ikke forhindre en ordinær Finanslov for den Slags Smaating, saa vil jeg sige, at jeg jo tidligere har haft Lejlighed til at omtale deres Betydning, det skal jeg ikke gentage; men ellers vil jeg sige, at det er jo et Led i denne Overenskomst, man kan jo ikke saa noget enkelt Led til at bortfalde, undtagen Overenskomsten dermed falder sammen; vil man borttage det, de give os til Bederlag for vore Indrømmelser til den anden Side, maa disse Indrømmelser dermed ogsaa falde bort og dermed Overenskomsten. Jeg skal for øvrigt ikke udtale mig videre, det finder jeg ingen Anledning til, jeg tror, det er aldeles nyttigt. Jeg skal ende med det samme, jeg gjorde i Formiddags, i det første Møde i Dag, og tilraade saa indstændig, som jeg kan, at man stemmer for Flertallets Indstilling, saa meget desto mere, som den nu er vedtagen i det andet Ting, og Mindretallets Indstilling kun har kunnet opnaa 6 Stemmer for sig i det andet Ting.